

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: KORSTOG I NUTIDEN

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "KORSTOG I NUTIDEN", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 42. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig02val-shoot-workid58530/facsimile.pdf> (tilgået 20. marts 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

KORSTOG I NUTIDEN.

BLANT Grundtvigs Haandskrifter findes følgende Digt, der maa stamme fra Efteraaret — ikke, som Svend Grundtvig formoder, fra Foraaret — 1810. Dets Indhold peger hen paa den Overgang i Forfatterens Liv fra Drøm til Daad, fra Poesi til Kristendom, der fuldbyrdedes i den paafølgende Vinter. Enkelte af dets Vers gennindes, noget ændrede, i Digtet »Livets Åbner«, som meddeles nedenfor. — I Haandskriftet har Digtet ingen Overskrift. Svend Grundtvig giver det i Poetiske Skrifter I. 188, Titelen »Vækker-Sange«. Her er valgt et Navn, som minder om, at det var under det historiske Studium af Middelalderens Storaad, si Digteren følte sig drevet til at gøre et Korstog til Herrens Åre mod Nutidens Vantro.

Åt elske og digte, det haver sin Tid,
Lyksalig den Tid det kan bæres!
Men nu det kun gælder om Kamp og om Strid
For Troen og Himmelens Åre.
Et Korstog alene kan frelse af Ned
Kan Sjælene¹ frelse fra evige Død
Og Rigerne holde ved Livc.

Ei er det om Kristi den hellige Grav,
Vi skulle med Hedninge stridie,
Ei kalder os Korset saa langt over Hay,
Vi maa det vel alle nu vide,
At Herren er nær, hvor vi gange paa Jord,
Og haver sit Tempel i Syd og i Nord,
Hvor efter ham Hjerterne længes.

¹ Læsningen af dette Ord er usikker.

Korstog i Natiden

De Vantro de bygge os selv ndi Bryst,
De Korset med Fødder nedtræde,
De drive saamangen en syndefuld Lyst,
Og Skændsel er al deres Glæde.
Og derfor vi stædes saa saare i Nød,
Og derfor vi ræddes for Sirid og for Død,
Og Rigerne fare saa ilde.

O, Brødre, o, lader os agte det vel,
Ei er det nu Tiden at sove,
Det gaider Aarhundreders Ve eller Vel.
O, lader os Striden dog vove!
O, lader os virke ved Dagen saa brat,
Thi ellers maa ¹ komme en sorgelig Nat,
Da kan vi kun sukke og græde.

End er dog al Størke ei veget fra Nord,
End kan ved Bedriften [vi] glæde;
Men Pesten den farer saa vidt over Jord,
Og Jorderigs Folk vil den øde;
O, lader os vende tilbage til Gud,
O, lader os agte hans hellige Bud
Og elske vort Fædernerige.

Et Fædreland har vi saa gammelt og stolt,
Som Nogen kan finde pas Jorden;
Men Sot er i Kroppen, og Hjertet er holdt,
Hel sjeldent er Størke nu vorden;
Det volder, at Herrens det hellige Ord
Og Fædres Bedrifter forglemmes i Nord,
Thi der er kun Størke² at finde.

O, skuér tilbage paa Fædrene dog,
O, hører, hvor Herren de loved!
O, seer og ³, hvor glæde de ginge paa Teg
Og Livet for Fædreland voved!
O, føler det Brodre, hvor rolig de laa
Paa Bolster og Silke, paa Dun og paa Straa,
Nær Herren dem kaldte fra Jorden.

¹ Poet. Skr.: mon. ² Poet. Skr. fejlagrig: Lykke. ³ Poet. Skr.: dog.

Korsog i Nutiden

O, skuer jer selv dog i Hjerterne ind
Og seer, om I der kunne finde
Det levende Mod og det rolige Sind,
Som Fædrene havde derinde!
Og er det der ikke, da mærker det vel,
At uden de Tvende der gives ei Held
For Mænd og ei heller for Lande.

To Bøger der ere for hver Mand i Nord,
De ere saa kærlige Frænder,
Den ene er Herrens livsalige Ord,
Den Troen i Hjerterne tænder,
Den anden er Saga om Fædreneland¹,
Den løfter og styrker i Sindet hver Mand;
O, var de i Hænder og Hjerte!

¹ Poet. Skr.: Fædreneland.